

(leather helmet), giống lính lái xe tăng vào đệ nhất thế chiến, trừ cái đám lái Mig 21 thì còn đội nón bay hao hao giống Mỹ, nhưng vẫn không đẹp bằng của Mỹ, còn mặt mày thì thằng nào trông cũng thấy ngổ ngỗ, miệng hô hốc, vì tối ngày lo luyện bài chính trị Bác và Đảng, thì làm sao ga lăng được.

Nói ba hoa chích chòe, mà xe đã chạy tới Phú Lâm, xe đồ chạy vô bến xe Xa Cảng miền Tây, có cả ngàn người đang lô nhô, bụi bặm, khói xe ngợp trời, xe ngừng tại bến, thấy chú ấy đang đợi các lơ xe thả xe đạp, máy may xuống. Tôi tình nguyện đứng giữ đồ cho chú ấy, bên cạnh chiếc cyclo máy đang nổ máy nghe xình xịch. Sau khi chất được hai chiếc xe đạp mini, một máy may, vài bịch hàng linh kinh lên xe, chú ta đã ngồi gọn hằn trong cyclo máy.

Chú ấy nói lần cuối:

- Bây giờ tao lên thành phố, đón tàu hỏa về Bắc, thôi tạm biệt chú em, nhớ giữ gìn sức khỏe nhé, cảm ơn đã giữ đồ cho tôi lúc này, thôi mình đi nhe.

Tôi gơ tay lên chào theo kiểu nhà binh, chú ấy cũng chào lại y chang.

Tôi đón xe lam về Sài Gòn cư xá Nguyễn Thiện Thuật, trong lòng không bao giờ quên lại câu chuyện gặp lại anh phi công Mig Hà Nội này, trông cũng thật tội nghiệp. Đúng là đất nước mất, mất tất cả, cộng sản thà bắt giết lầm, chứ không tha lầm, đa nghi như Tào Tháo. Vậy mà cũng có người nhẹ dạ nghe theo, rồi chết oan hận.

Tôi rất hối hận không có dịp hỏi tên của anh ta.

Chợ trời

Vào năm 1976, sau nước mất, tôi sống bằng nghề

chợ trời (nghề chánh là làm việc cho hãng in (printing shop) trong thành phố nên không bị đi vùng kinh tế mới, nhưng đó là cái nghề để qua mắt công an phường khóm, chớ thật ra phải sống bằng nghề mua đi bán lại còn là gọi nghề chợ trời, khi thì buôn thuốc tây ở khu Huỳnh Thúc Kháng, Hàm Nghi. Khi thì đi mua bán vàng và đô la Mỹ ở khu Lê Thánh Tôn, thấy vậy mà sống rất phây phả, ung dung.

Một bữa kia vào đầu năm 1979. Tình cờ tôi gặp lại anh phi công Mig-19 Hà Nội (hồi gặp trên xe đồ Sài Gòn-Vĩnh Long). Lúc này trông anh ta thấy khác ra, không khác người Sài Gòn, tuy hơi ốm nhưng trông rất khỏe. Anh ta đang lái chiếc xe gắn máy Honda 50cc kiểu đàn ông màu đen, ngồi sau xe là một cô cũng khá trẻ đẹp ngồi ôm eo ếch (thoạt tiên tôi tưởng là anh ta chạy xe ôm).

Tôi hỏi:

- „Giời ơi trái đất tròn, bây giờ gặp lại chú, trông chú đẹp trai quá, chú còn nhớ tôi không?“

- „A thì ra anh...anh là phi công tôi gặp trên xe đồ năm 1975 phải không?

- „Đúng rồi đó, a còn cô ngồi ở phía sau là...?

- „Bà xã mình đó.“ Anh ta dựng xe và nói tiếp:

- „Bà ấy nguyên là vợ một Thiếu Tá phi công của chế độ Sài Gòn, đi học tập và chết trong trại cải tạo năm 1977. Sau đó bà ấy phải lam lũ khổ sở buôn bán chợ trời để nuôi hai đứa con nhỏ, có vài lần bị công an nó bắt, mình là bạn bè bán hàng với bà ấy. Tôi lên đồn công an xin nó thả bà ra và mình nói là bà con của mình và xin đặc biệt thả ra, chứ không nó bắt đẩy đi vùng kinh tế mới, nhận bữa là bà con nó vừa nể mình là cựu cán bộ. Sau đó mình thấy tình cảnh đắng lòng mẹ góa con côi, còn tôi thì còn độc thân, và lại làm ăn qua lại riết có cảm tình. Lấy nhau rồi tôi về nhà bà ấy ở khu đường Trương Minh Giảng, gần nhà thờ Ba Chuông (Sài Gòn) cho tiện. Buôn bán thì cũng tạm được, có điều lúc nào cũng cảm thấy bị rình rập bởi công an cộng sản, đất nước mang tiếng là Độc Lập - Tự Do, nhưng lúc nào cũng phập phồng lo sợ không biết bị bắt bất cứ lúc nào, và lại thằng em Đại Úy Nhảy Dù đi học tập mới chết năm ngoái, còn ông chồng cũ của bà xã mình thì cũng chết trong trại tù ở Hoàng Liên Sơn (Bắc Việt), nên tôi buồn khổ lắm. Tôi không còn luyện tiếc ra miền Bắc nữa, chỉ ở trong Nam thôi.“

- „À chú mày có đường dây nào đi ra nước ngoài không? Chúng tôi không muốn sống ở đất nước này nữa!

Tôi nói:

- „Nếu chú thím đi chui thì lỡ bị bắt thì rất là nguy